

TORONYIRÁNY

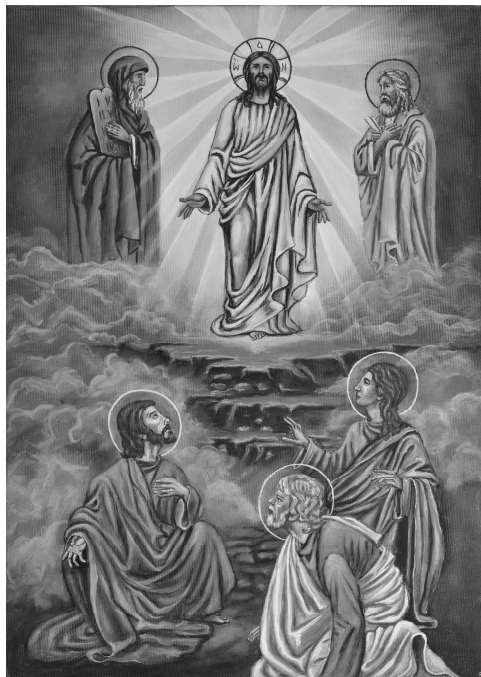
XVIII. 8.

2024. február 25.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Nagyböjt 2. vasárnapja

A keresztény lét megkísértett lét, megtámadott, ezerszeresen veszélyeztetett az alvilág hatalmai és démonai által.

A keresztény lét azonban mindig már megdicsőült lét is, amelyet éppen megaláztatásában, fájdalmában és elhagyatottságában a megfeszített és föltámadott Úr szeretete ölel körül.

A mi lekicsinylő megaláztatásaink, eredménytelenségeink és életünk kudarcai – Krisztus keresztjének paradox törvénye szerint – olyan titokzatos felemeltetést és megdicsőülést készíthetnek elő, amely előtt megvakulva állunk. Mert az Úr megdicsőült alakja a magas hegyen és a Megfeszített nyomorult alakja az alacsony hegyen, mindkettő az isteni szeretetnek egy és ugyanazon titkát nyilatkoztatja ki számunkra; ugyanazt a szeretetet, amelyben mind az Isten- és emberszeretet, mind pedig életünk által a teofánia, az Isten megjelenése valósul meg.

Csanád Béla és Wolfgang Trilling nyomán

A szentmise olvasmányai

- 1. Ter 22,1-2.9a. 10-13.15-18** Ábrahám végső tanácsalanságában úgy gondolja, hogy Isten talán saját fiának, Izsáknak a feláldozását várja el tőle. Megrázó élményt átélve azonban megérti, hogy Isten nem követel emberáldozatot. Izsák így előképe Krisztusnak, aki viszont bár Isten Fia volt, életét áldozta minden emberért.
- 2. Róm 8,31b-34** Pál apostol azzal bátorítja a Rómában élő keresztényeket, hogy Isten, aki Fiát áldozta fel értünk, vele együtt nekünk ad mindent: nem ellenünk van hanem velünk, nem emel vádat és nem ítél el bennünket, hanem részesít Krisztus feltámadásának dicsőségében és győzelmében.
- 3. Mk 9,2-10** Maradandó emléket hagyó körülmények között Péter, Jakab és János megerősítést nyernek arra vonatkozóan, hogy Jézusban teljesülnek Istennek az Ószövetségben megfogalmazott, a Messiásra vonatkozó ígéretei.

Jézus felhívása

A hagyomány színeváltozás (transfiguratio) névvel jelöli azt a jelenetet, amely Jézust, mint az isteni dicsőség hordozóját mutatja be. A keret ugyanaz mind a három szinoptikusnál: megelőzi Péter vallomása és a szenvedés bejelentése. A szöveg úgy hat, mint egy természetfölötti jelenségnek ószövetségi fogalmakkal való leírása. Ezt a stílust az apostoli környezetben természetesnek találjuk. De már érezzük benne azt a bizonyosságot is, amelyet az apostolok Jézus feltámadásából merítettek. A színében való elváltozás, a fényesség, a ruha fehérsége emlékeztet arra a természetfölötti átalakulásra, amelyen Jézus embersége átment a feltámadásba. A felhő az ószövetségi hagyományban az isteni főség kifejezője. Mózes és Illés Jézus szenvedéséről beszélnek, tehát előre igazolják azt, ami a tanítványok számára csak húsvét után lett világos, hogy tudniillik a keresztthalál nem adhat alkalmat a botránkozásra. A jövődölések előre jelezték a Messiás szenvedését, tehát annak igazi értelmét kell keresni. A színeváltozás arra az időre esik, amikor Jézus távol marad a tömegtől, és tanítványai hitét akarja elmélyíteni. Péter vallomása mutatja, hogy már messiásnak tartják őt, de a szenvedést még nem tudják beilleszteni küldetésébe.

A jelenet messiási szempontból nem ad új meglátást az apostoloknak, de hozzájárul ahhoz, hogy feltámadása után jobban megértsék mesterüket. A Getszemáni kert eseményeivel való párhuzam egészen feltűnő. Jézus mindkét alkalommal Pétert, Jakabot és Jánost viszi magával és bepillantást enged nekik személyes misztériumába. De úgy, hogy a színeváltozás megvilágítsa az Olajfák hegyének jelenetét. Az Atya előre kinyilvánítja, hogy a szenvedést vállaló Messiás az ő szeretett Fia, tehát, akik majd látni fogják emberi vívódásában és megalázottságában, azok se botránkozzanak.

Az egzegéták sohasem hangoztatták, hogy a történet lényege Jézus élménye, hanem inkább azt, hogy a tanítványoknak adott kinyilatkoztatással van dolgunk. A mennyei szózat csak azt magyarázza, amit a kép mutat. A Jézust körülvevő fényesség és a régi szövetség két nagy alakjának megjelenése arra vall, hogy ő csak a Fiú lehet. A tanítványok egyelőre valószínűleg csak annyit sejtenek, hogy mesterük úton van valamilyen nagy misztérium felé. Erre vonatkozik Jézus tilalma is, hogy ne beszéljenek a látottakról, amíg ő a halálból föl nem támadt. Az apostolokat azonban nem a halál és a feltámadás gondolata ragadta meg, hanem Illés jelenléte. Illés úgy szerepelt a hagyományban, hogy ő mutatja be a Messiást a világnak. Jézus csak arra válaszol, hogy az Illéshez kapcsolódó várakozás már teljesedett Keresztelő Jánosban, amikor tanúságot tett mellette és előkészítette működését.

Mi már teljes jelentésben szemléljük a misztériumot. Jézus égi színekbe öltözve beszél szenvedéséről Mózesrel és Illéssel. Tehát szenvedése és dicsősége összetartoznak. Nemcsak olyan értelemben, hogy szenvedésével kiérdemli a dicsőséget, hanem úgy, hogy szenvedésében is kinyilvánítja istenfiúságát, és hogy majd égi dicsőségében is megmarad feláldozott bárányak, mint ahogy azt a Jelenések könyve bemutatja. Jézus személy szerint mindig a Fiú, s megtestesülésében Istennek a világhoz való viszonya tükröződik. Az Atya odaadta őt áldozatul a világ üdvéért, azért rajta mindörökké fel kell ismerni az Atyának ezt az áldozatos szeretetét. Ő, mint a Fiú mindenütt az isteni dicsőséget hordozza, még haláltusájában is. Feltámadásában állandósult a dicsőség állapota, azért átadhatja azt a világnak. Azáltal teszi meg, hogy a világot és az embereket fokozatosan bevonja saját állapotába, illetőleg a történelem végén a mindenséget áttemeli saját természetfölötti létrendjébe.

Jézus a maga dicsőségét átadta nekünk. Ő maga több volt, mint ami külsőleg látszott rajta. Az ember is több, mint amit megjelenése, munkája, tevékenysége elárul; hivatva van arra, hogy eljusson a Fő dicsőségére, s a kegyelmi erők már benne működnek. Ezt az istengyermeki többletet bele kell és bele lehet vinni az emberi relációkba is. Egymás számára is több vagyunk, mint testvér, barát, szomszéd vagy munkatárs. Legjobban igazolja ezt a házasság, ahol a felek egymásnak kegyelmi partnerei is. Jézus mindenkivel azonosította magát, s ezt a szemléletmódot érvényesítenünk kell a segítségben, türelemben, megbocsátásban és megértésben.

Gál Ferenc

Valaki mondja meg, milyen az élet! (37.)

V. RÉSZ

Egyszer volt, hol nem volt... most is van Mesék földjén

Jonathan Livingston, a sirály tízparancsolata

6. Ne hidd azt, hogy a gondtalan élet boldoggá tesz! „Az egyetlen igaz törvény az, amely a szabadsághoz vezet. Nincs más törvény.”
7. Elsőként a szabadságot és a szeretetet keresd! „Meg kell tanulnod az igazi sirályt látni bennük, a jót mindegyikükben, és segíteni nekik, hogy ők is meglássák magukban. Ezt értem én szereteten. Nagyszerű érzés, ha megleled a nyitját.”
8. Oszd meg a többiekkel is az élet örömét és segíts nekik, hogy ők is boldogok lehessenek! „A szeretet benne úgy nyilvánult meg, hogy érezte: a megismert igazságból át kell adnia valamit egy olyan sirálynak, aki csupán arra vár, hogy az igazságot maga is megismerje.”
9. Ha magadra maradsz, az még nem jelenti azt, hogy benned van a hiba. „Csak kevesen ismerik fel, hogy a lét többet jelent a pusztá táplálkozásnál és verekedésnél. Bocsáss meg nekik és segíts, hogy ők is megértsék.”
10. „Hiszen mindannyian a Nagy Sirály-eszmét testesítjük meg, a korlátlan szabadság eszméjét.”

A Kis Herceg tízparancsolata

Egyesült államokbeli megjelenése után ötven évvel A Kis Herceg még mindig nemzetközi sikernek örvend, a személyiségformálás egyik legfontosabb alapvasmánya. Saint-Exupéry pilóta volt, szeretett a magasban szárnyalni, de az emberi szív mélységei is érdekelték. Az aranyhajú kisfiú meséjét szimbólumok és jelképek szövik át, melyek egy gyermeklelkű író tollából származnak. Főművének megjelenése után néhány hónappal az író repülőgéppel együtt eltűnt a mediterrán térségben. De a mese folytatódik...

1. „Szomorú dolog elfelejteni a barátunkat. S ki tudja, még utóbb belőlem is lehet olyan fölött forma ember, akit nem érdekelnek, csak a számok.” (4. fejezet)
2. „Magunkon ítélni sokkal nehezebb, mint másón. Ha sikerül helyesen ítélned saját magad fölött, az annak a jele, hogy valódi bölcs vagy.” (a király-10. fejezet)
3. „Az ember csak azt ismeri meg igazán, amit megszelídít. Az emberek nem érnek rá, hogy bármit is megismerjenek. Csupa kész holmit vásárolnak a kereskedőknél. De, mivel barátkereskedők nem léteznek, az embereknek nincsenek is barátai. Ha azt akarod, hogy barátod legyen, szelídíts meg engem.” (róka-21. fejezet)
4. „Szükség van bizonyos szertartásokra is. Attól lesz az egyik nap más, mint a másik, az egyik óra különböző a másiktól.” (róka-21. fejezet)
5. „Jól csak a szívvel lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.” (róka-21. fejezet)
6. „Az idő, amit a rózsádra vesztegetted: az teszi olyan fontossá a rózsádat.” (róka-21. fejezet)
7. „Te egyszer s mindenkorra felelős lettél azért, amit megszelídítettél. Felelős vagy a rózsáért...” (róka-21. fejezet)
8. „A gyorsvonatok utasai egyáltalán nem üldöznek semmit. Alusznak odabent vagy ásitoznak. Csak a gyerekek nyomják az orrukat az ablaküveghez. Mert csak a gyerekek tudják, hogy mit keresnek.” (a váltóór-22. fejezet)
9. „Az teszi széppé a sivatagot, hogy valahol egy kutat rejt.” (24. fejezet)
10. „Csakhogy a szem vak. A szívünkkel kell keresni.” (25. fejezet)

(Rónay György fordításából)

Maugli tízparancsolata
(A dzsungel könyvéből)

Mauglit, az emberkölyköt egy farkas család fogadja be. Két pártfogójának, Bagirának, a feketepárducnak, és Balúnak, a medvének köszönhetően a Falka is elfogadja őt. A dzsungel népe a dzsungel törvénye szerint él. Sir Kán, a sánta tigris, „törvényen kívülinek” számít, mivel azzal, hogy embert ölt, megszegte a dzsungel íratlan törvényét.

Maugli nagy ellenfele Sir Kán, de végül megöli őt az emberkölyök. Maugli a Falka tagjai és két barátja, Balú és Bagira nevelik fel, és tanítják meg az élet és a dzsungel törvényeire. Felnőttként Maugli elhagyja a Falkát és visszatér az emberek közé, ahol teljesen új élet várja.

A könyvben az állatok is emberi tulajdonságokkal rendelkeznek. Ez az értelmezés annyira megtetszett Robert Baden - Powellnek, a cserkészlet megalapítójának, hogy a 8-11 éves korosztály cserkészeit „farkaskölyköknek” nevezte. Megpróbálta a könyvbeli környezetet kialakítani a cserkészmozgalom tevékenységeiben.

1. „A Dzungel Törvényének egyetlen parancsa sem ok nélkül való.” Legyenek alapvető törvényeid életedben, amelyeket mindig betartasz! Néhány farkaskölyök ezt mondta, miután egy ideig törvény és rend nélkül éltek: „Megcsömörlöttünk a törvény nélkül való élettől, szeretnénk megint Szabad Néppé lenni!” Törvény nélkül nincs szabad élet.
2. Ne szégyelld, ha segítségre van szükséged! „Hát így került be Maugli a szioni farkas csapatba, egy bika árán és Balú jó szaváért.”
3. „Hiába, az emberkölyök - emberkölyök. Az egész törvényt meg kell tanulnia.” (Balú) „Mindentre megtanítalak, amit tudok.” (Bagira) Soha ne hagyd abba a tanulást, soha ne hidd, hogy már mindent tudsz!
4. Vadász hát enivalóért, de mulatságból ne!” Tartsd tiszteltben az embereket, a természetet és minden élőlényt!
5. „Ne felejtse, hogy Sir Kán nem tud börtölni, még a bosszú kedvéért sem!” Légy ura önmagadnak, tanulj meg uralkodni önmagadon!
6. „Megtartottam-e szavamat?” Tartsd meg mindig a szavad, kerüljön, amibe kerül. Ne légy olyan, mint a Bender-log, a Majmok Népe, akiknek „nincs törvényük, nincs vadászkiáltásuk, nincsenek vezetőik – csak bolond szavaik vannak, és apró, nyúlkaló, tolvaj kezük.”
7. „Egy vérből valók vagyunk, te meg én.” Ez legyen életed igazi és egyetlen jelszava!
8. „Bátor szív és udvarias nyelv, ezzel még sokra viheted a vadonban, emberke.”
9. „Néha hosszú tüskéket szedtem ki barátaim mancsából.” Figyelj oda arra, akinek nehézségei vannak! Állj a gyengék mellé!
10. „Csak könnyek ezek, emberi könnyek – mondta Bagira. – Most már tudom, hogy nem vagy többé emberkölyök, hanem ember. A vadon immár csakugyan bezárul előtted. Hadd hulljon, Maugli... csak könny ez, semmi más.” A felnőtté válásban benne van az elválás fájdalma is, de az a legnagyobb baj, ha valaki nem akar felnőni.

(Folyt. köv.)

Luigi Guglielmoni – Fausto Negri

Vasárnapi jegyzet

Böjtben a mulandóságról

Múló és örök kölcsönös dilemmájában maga az ember él, aki próbálja önsorsát a kezébe venni. Hangoztatják: nincs állandó (stabil) erkölcsi rend, s azért akik alig élnek már a jó és a rossz tudatos megkülönböztetésében. A mai kultúra krízisbe jutott, ami azt is jelenti, hogy az annyira fontos derű borúra váltott, vagy a cinizmus lépett a helyébe. Ellenkező törekvések pusztá harca dúl, s mégis a remény lehetősége nincs kizárva. „Az emberi felelősségérzet legvégső mélypontját jelenti, ha az elismerés vagy visszautasítás irányelvét olyan célnak rendeli alá, amely az önzésen alapul”. Huizinga a keresztény művelődéstörténész írja ezt – időszerűen. Ha a világra tekintünk, politikai zavarodottság találkozunk, s alig elképzelhető gyors megoldás. Előítéletek uralkodnak, s a döntés kétféleképpen tűnik lehetségesnek: fegyveres erőszak vagy messzemenő nemzetközi jóakarát, amely rendezi a világot: kölcsönösen eltekint a jogos kívánságoktól, és kész a lemondásra mások joga, érdeke kedvéért. Ezt nevezzük önzetlenségnek, igazságnak. Azonban ki beszél erről? Az említett erényekből eltávolodott a közgondolkodás. Attól a másik dimenziótól.

Katarzist emlegetnek a bölcsek, tisztulást, olyan „szellemállapotot”, amely a szív békéjét hozza meg, a kedély megtisztulását, amely a dolgok, jelenségek mélyebb okának megismeréséből ered.

A megtisztult kultúra halálból az újraébredés, miként az ifjú, aki hajnalban fölédred. El kell felejtetni, hogy az ember nem ragadozó állat, s hogy a halál-perspektíva is az életé.

Új aszkézist emleget a kor, de csak emlegeti. Túlságosan megdicsőíti az életet, és ez kiélést jelent. Tompításra van szükség, emlékezésre, hogy a „bölcshetősége a halálra való előkészület”, ahogyan Plátó hirdeti. Az élet tanának és érzésének halálra-orientálódása fokozza az életerők helyes használatát.

Az új aszkézis odaadást jelent mindahhoz, „ami mint legfőbb jó képzelhető el.” Ez nem állam, osztály, nép, s nem is saját személyi lét. Az boldog, akinek minden alapérték annak a nevét viseli, aki egyszer történelemként mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.”

Jó hír, amely egyszerre követel és ígér. Karl Rahner, a keresztény világfelfogást „elitellenesnek” minősíti, jóllehet a történelem tanúsítja: nem egyszer „másokat kényszerítő erővel” lépett föl. Demokratizmusát azonban Krisztus személye igazolja ma is: Istenhez jutni mindenkinek lehetséges, „Isten mindenkié”. Ebből következik, hogy a remény, amely képes áttörni „a végesség korlátait” mindennapi életünkben bármikor fényt gyűjthet. Esendőségünk, mulandóságunk határai között a mai költővel megkérdezhetjük: „minek ez a sok nevenincs rettenet,” de aztán jöhet a megváltás válasza – kinek, kinek: mindig „csak szeretlek”.

Az „emlékezzél a halálra” így kerül egészen közel létünk lényegéhez.

† Tóth Sándor

hírek ..... információk

A mai napon minden magyarországi katolikus templomban a szentmisek perselyadományait az egyházi fenntartású köznevelési intézmények, a katolikus iskolák támogatására, fejlesztésére gyűjtik.

A Rudnay Sándor Alapítvány, a Rudnay Sándor Kulturális és Városvédő Egyesület és a Szeged-Csanádi Egyházmegye szervezésében február 24-én tartották a Becket Szent Tamás emlékünnepséget a Székesegyházban. Az ünnepség ökumenikus megemlékezéssel kezdődött, majd emléküléssel folytatódott „Keresztény gyökerek, közös értékek, európai identitás” címmel. Előadók voltak Csák János, kultúráért és innovációért felelős miniszter, Magyarország korábbi londoni nagykövete, Iain Lindsay, az Egyesült Királyság korábbi budapesti nagykövete, a Bahreini Gazdasági Fejlesztési Tanács tanácsadója, valamint Schmidt Mária, Széchenyi-díjas történész, a Terror Háza Múzeum főigazgatója. Közreműködött Varga Miklós és Szamosi Szabolcs.

A Gelsey Vilmos-díjátadó ünnepséget báró Gelsey Vilmos halálának harmadik évfordulóján, február 24-én rendezték meg a Szegedi Dóm Látogatóközpontban. A Szeged-Csanádi Egyházmegye Gelsey Vilmos Pedagógiai Intézete (SZEGEPI) 2014 óta adja át a Gelsey-díjakat, ezzel is tisztelve az intézetet alapító munkássága előtt.

Idén a Gelsey Vilmos-díj a szoborral kitüntetésben a SZEGEKIF korábbi főigazgatója, Barabás Hunorné Margó részesült a keresztény nevelés ügyének több évtizedes, elkötelezett szolgálataért. A díjazottat Lipcsei Imre, a SZEGEKIF jelenlegi főigazgatója laudálta.

A Gelsey Vilmos-díj a plakettel kitüntetés az egyházi szakképzés, a magyarországi szalézi iskolák pedagógiai fejlesztésének máig tartó segítéséért Koblenz Attila kapta, akit Andrásfalvy János szalézi tartományfőnök laudált. A szűk körben tartott ünnepségen Kiss-Rigó László püspök és Csák János miniszter adta át a díjakat és köszöntötte a vendégeket.

Hangyományos elsőpénteki nagykilencedet tart a Belvárosi Plébánia közössége március 1-jén, pénteken a Dómban. Az Árpád-házi Szent Margit imacsoport közreműködésével 16 órától 17 óráig szentségimádást tartanak, melyet rózsafüzér követ. A 18 órai szentmise után a Jézus Szíve litániát imádkozzák közösen.

A Pasztorális Helynökség szervezésében nagyböjti lelkinap lesz a domaszéki Stella Maris Vendégházban március 8-án, pénteken 17 órától március 9-én, szombaton 17 óráig. A napot Thorday Attila főiskolai tanár, újszegedi plébános tartja „Utam Jézussal út önmagamhoz” címmel. Elhelyezés: 3-4 ágyas szobákban. Résztvételi hozzájárulás: 12.000 Ft/fő (szállás, étkezés).

Jelentkezés 2024. február 29-ig a pasztoralis.hu oldalon, vagy az info@pasztoralis.hu email címen, vagy a +36-20-4288-921 telefonszámon lehetséges.

Ferenc pápa nagyböjti üzenete (2.)

Isten a pusztán át a szabadságra vezet bennünket

Szeretném felhívni a figyelmet a Kivonulás könyvében olvasható történet egyik nem elhanyagolható részletére: Isten az, aki meglát, aki megmozdul és megszabadít; nem Izrael kéri a szabadítást. A fáraó még az álmokat is megöli, eltakarja a kilátást, megváltoztathatatlanul látja a világot, amelyben lábba tiporják a személyek méltóságát és megtagadják a valódi kapcsolatokat. Így sikerül magához kötnie az embereket. Tegyük fel magunknak a kérdést: vágyom-e egy új világra? Kész vagyok-e elengedni a régi világgal kötött kompromisszumokat? Sok püspöktestvérem és számos, a béke és az igazságosság iránt elkötelezett ember tanúsága egyre inkább meggyőz arról, hogy ami ellen leginkább küzdeni kell, az a reménytelenség. Ez az álmok gyilkosa, néma kiáltás, mely felér az égig és megérinti Isten szívét. Olyan, mint a szolgaság utáni vágy, mely megbénítja Izraelt a sivatagban és megakadályozza abban, hogy továbbhaladjon. A kivonulás során lehetséges a megtorpanás: csak ezzel magyarázható, hogy az emberiség, bár elérte a globális testvériség küszöbét és a tudományos, technikai, kulturális és jogi fejlődés olyan szintjét, amely képes lenne minden ember méltóságát biztosítani, mégis az egyenlőtlenségek és konfliktusok sötétjében támoanyag.

Isten nem lankad el és nem fárad el. Fogadjuk a nagyböjtöt a kegyelem kiemelt időszakaként, melyben újból elér bennünket Isten szava: „Én vagyok az Úr, a te Istened, én hoztalak ki Egyiptom földjéről, a szolgaság házából” (Kiv 20,2). Ez a megtérés, a szabadság ideje. Ahogyan azt nagyböjt első vasárnapján minden évben emlékeztetünkbe idézzük, a Lélek magát Jézust is kivezette a pusztába, hogy próbára tegye szabadságát. Ő, a megtestesült Fiú lesz negyven napig előttünk és velünk. A fáraóval ellentétben Isten nem alattvalókat, hanem gyermekeket akar. A pusztában az a tér, ahol szabadságunk azzá a személyes döntéssé érlelődhet, hogy ne essünk vissza a szolgaságba. A nagyböjtben új döntési kritériumokra lelünk, továbbá olyan közösségre, amellyel elindulhatunk egy járhatlan úton.

Ez küzdelemmel jár: a Kivonulás könyve és Jézus pusztai megkísértésének leírása szemléletesen tárja ezt eléünk. Isten szavával ugyanis, aki azt mondja: „Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem” (Mk 1,11), és „senki mást ne tekint Istennek, csak engem” (Kiv 20,3), a Gonosz hazugságai állnak szemben. A bálványoktól jobban kell félnünk, mint a fáraótól. Tekinthezünk rájuk úgy, mint a Kísértő bennünk megszólaló hangjára – legyünk mindenhatóak, nézzenek fel ránk az emberek, kerekedjünk föléjük mindenkinek: mindannyian ismerjük ezeknek a hazugságoknak a csábítását. Ez egy régi út. Ragaszkodásunk tárgya sok minden lehet: pénz, bizonyos tervek, elképzelések, célok, a pozíciók, egy hagyomány vagy akár bizonyos emberek. Ezek ahelyett, hogy lendítenének, megbénítanak. Ahelyett, hogy kapcsolatokat építenének, egymás ellen fordítanak bennünket. Létezik azonban egy új emberiség, a kicsinyek és alázatosak sokasága, akik nem engednek a hazugság csábításának. Míg a bálványok némává, vakká, süketté és bénává teszik az őket szolgálókat (vö. Zsolt 115,8), addig a lélekben szegények nyitottak és készségesek azonnal mozdulni: a jószág csendes ereje ez, amely gyógyítja és fenntartja a világot.

(Folyt. köv.)

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Karsai Örs,

† Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.